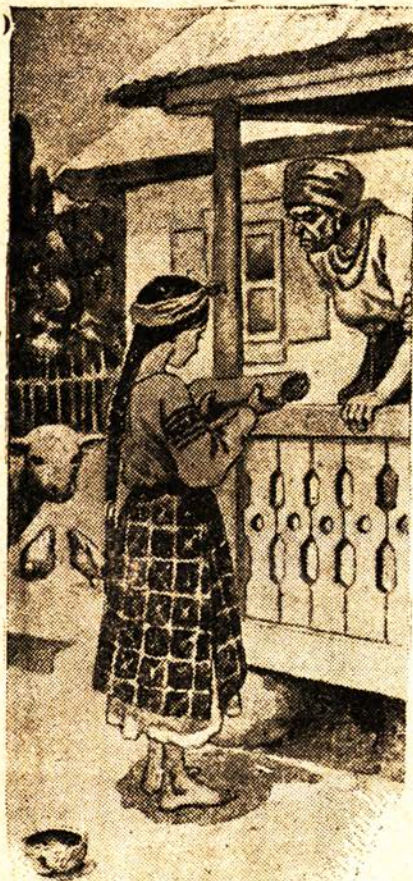

— Купи, дѣдо, теленце, да го пасатъ момичетата. Послушалъ дѣдо бабата, купилъ теленце. На другия день бабата станала рано и казала сѣрдито на дѣдовото момиче:

— Върви въ полето, мари проклетнице, телето да пасешъ. На ти тая вълна, да я упредешъ, да я намотаешъ, платно да изтъчешъ, да го избѣлишъ и довечера готово да го донесешъ.

Момичето взело вълната, подговинило телето, върви и галено му вика: „Хайде теленце, хайде миличко, трѣвица да пасешъ, голѣмо да порастешъ!“ Закарала го на трѣвица зелена кадифена, при водица бистра студена. Телето пасло, слънцето грѣяло, момичето седѣло и плакало. Телето я попитало:

— Защо плачешъ, миличка?

— Какъ да не плача, мило теленце, отговорило момичето. Мама ми рече щото тая вълна днесъ да изпреда, да намотамъ, да отъча, платното да избѣла и довечера дома да го занеса.

— Не плачи, мила, легни и си поспи. Всичко ще стане.

Легнало момичето да спи, като се събудило вълната изпредена, намотана, откана, и платното стои прѣдъ нея бѣло като снѣгъ. Само крой и ший.